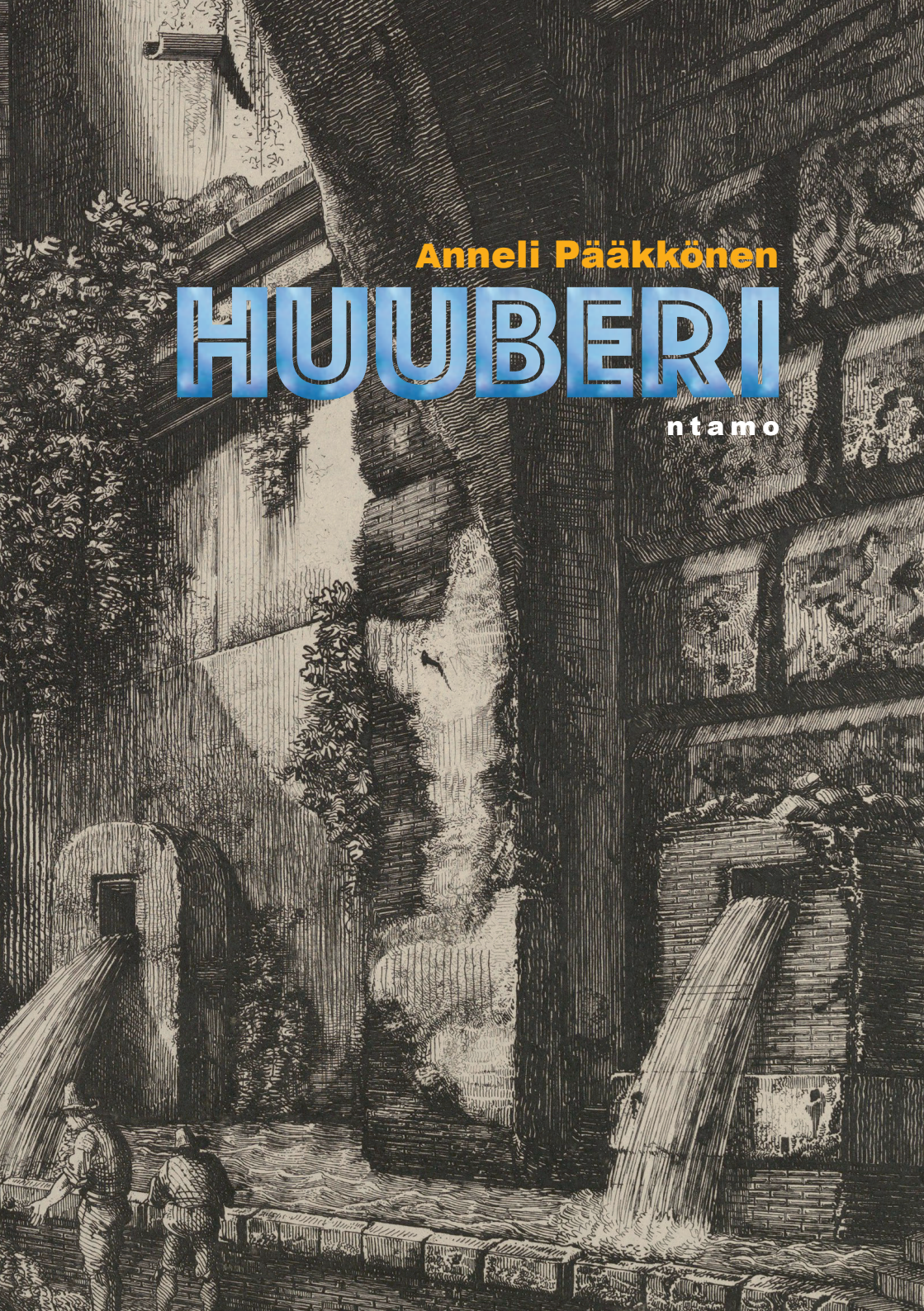

Anneli Pääkkönen

HUUBERI

ntamo

HUUBERI

Anneli
Pääkkönen
HUUBERI

NTAMO
Helsinki
2022

© ANNELI PÄÄKKÖNEN 2022
ISBN 978-952-215-868-0

ULKOASU & TAITTO
Göran de Kopior

KANNEN KUVA
Luigi Rossini, *Akvedukti ja suihkulähteet lähellä*
Chiavica del Bufaloe Roomassa (1822), etsaus, 364 x 460 mm,
The Metropolitan Museum of Art, New York, Yhdysvallat

VALMISTAJA
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

NTAMO
Helsinki 2022
www.ntamo.net

Pidän paremmista ihmisistä
koska he ovat parempia
ja pidän huonommista ihmisistä
koska hekin ovat parempia,
sillä huonommuus on kokonaan
eri asia kuin paremmuus
ja siksi se joiltakin näkökannoilta
on paremmuutta sekin.
Pidän joistakin ihmisistä heidän
luonteenpiirteittensä takia ja
joistakin toisista siksi että
heiltä puuttuvat ne piirteet,
ja joistakin pidän siksi että pidän heistä
ja on joitakin perinjuurin elimellisiä hetkiä
jolloin kaikki ihmiset ovat juuri näitä.

ALVARO DE CAMPOS (FERNANDO PESSOA),
Hetkien vaellus. Suom. Pentti Saaritsa.
Otava, Helsinki 1974.

I

Mirja oli hävinnyt kesken sillinleikkuun. Hämmentyneenä Oiva availi työpöydän laatikoita. Hän ei ikinä oppinut muistamaan missä Mirja säilytti pieniä keittiösaksia, jotka olivat erinomaiset varpaankynsien leikkaamiseen. Mirja leikkasi silliäkin saksilla, mutta sillilautaselle jätetyt saksit eivät pystyneet kynsiin. Voisiko tämä ilta olla uuden alku? Ehkä elämä heiluttaa jo valkeaa liinaa, vaikka Mirjan katse on pälyillyt mustanpuhuvana keväästä asti.

Oivan silmät kirkastuivat, saksien teräs kiili seinällä omassa koukussaan.

Oiva riisui vasemman ruskean sukan, nosti paljaan jalan keittiön pöydälle, nyrhi saksilla koppuraista isovarpaankynttä, johon oli lohjennut terävä särmä.

– Mitä hittoa!

Valkeita kuulaita ja kaneliomenia kukkuroillaan pullisteleva pärekori tömähti puulattialle.

Oiva kyykistyi noukkimaan sukan pöydän alta ja hiipi sitten kohti laiskanlinnaa tuvan puolella.

– Tekisi mieli, Mirja veti henkeä.

Päässä takoi: hengitä kymmenen kertaa, hengitä kymmenen kertaa. Älä sano mitään. Ajattele mykkiä eläimiä. Kalaa joka joutuu koukkuun tai verkkoon huutamatta. Olet juuri tullut ulkoa tuulettamasta päätäsi.

Pihalla omenoita poimiessa tunsit iloa tulossa olevista ystäväistä ja kaikista vuosien varrella tehdyistä sovinnosta Oivan kanssa. Nauroit hupsusti itsekseksi. Ilo, pidä minusta kiinni.

Mirja riisui vaalean hiekanruskean puuvillajakun tuolinkarmille, nosteli käsivarsiaan niin että kainalot saivat ilmaa. Hänen oli tehnyt mieli pukeutua tänään kirkkauteen, vaikka taivaansiniseen, mutta siirrellessään henkareita vaatekaapissa hän löysi vain hiekan eri sävyjä sekä harmaata ja mustaa. Hän tiesi olevansa hyvännäköinen kuin kaunis perinnetuoli, joka on pantu syrjään seinänviereen, varalle, jos sitä vaikka tarvittaisiin. Ollakseen kunnolla olemassa hän tarvitsi jotain itsensä lisäksi, käteensä veitsen, sakset, kuumemittarin, tarjottimen. Hän solmi keltakukkaisen esiliinan jakkua vaaleamman hiekan värisen kapean mekkonsa suojaksi.

– Korkein oikeus on antanut ennakkopäätöksen, Oiva. Vasaralla tai pesäpallomailalla lyöminen ei ole törkeä pahoinpitely.

– Joo joo.

Oiva palasi sukka kädessä keittiön puolelle, pani sukan kainaloonsa siksi aikaa, kun pesi sakset juoksevan veden alla, kuivasi ne punaruutuisen astiapyyhkeeseen ja ripusti takaisin seinälle.

– Vannon, ettei silliin mennyt yhtään kynnenpalaa.

– Kaikenlaista tapahtuu, huomaamatta, Mirja sanoi silliä saksien. – Meillä töissä eräs lääkäri totesi elossa olevan potilaan kuolleeksi ja lähetti hänet kylmiöön. Käräjäoikeuden mukaan mies ei tehnyt virkavirhettä.

Ehkä Mirja oli hyvällä tuulella. Oiva ei ollut varma, milloin sai nauraa. Mirjan selkä ei näyttänyt kireältä, maantienvärisen paksu tukka oli vangittu niskaan tupsuksi kiiltävällä soljella, saksien naksahahtaessa pää heilahti pikku-riikkisen. Hiuksissa näkyi muutama kaunis harmaa raita. Oiva otti jääkaapista kylmän olutpullon.

– Vaihda sukat. Täällä haisee.

Helpotus rentoutti Oivan hartiat, ei tuon kummempaa rangaistusta. Hänen sieraimiinsa levisi kaneliomenien tyyni tuoksu. Melkein kuin Mirjan selkä olisi hymyillyt. Oiva oli vähällä koskettaa vaimon niskaa, mutta jätti sen tekemättä. Silloin Mirja kääntyi sillisakset kädessään, painoi hetkeksi poskensa Oivan kaulaa vasten, leikkasi taas silliä. Kaikki tapahtui niin nopeasti, ettei Oiva ollut varma, oliko kosketuksen lämpö ja kaulaa kutittavat hiukset totta. Täytyy olla, hän ajatteli ja hölkkäsi yläkertaan vaihtamaan sukkia.

Sama se, haluanko yrittää itseni vai vieraiden vuoksi, Mirja mietti asetellen sipulirenkaita sillien päälle. On mentävä sipulirenkaan läpi. Sipuli on armelias, antaa luvan itkeä. Tillin vahvan villi tuoksu hymyili leveästi. Mirja oli kerännyt pihan nurkassa kasvavasta yrttiviidakosta tillinkukkahuiskiloita, terhakoina ne tököttivät lasipurkin kirkkaassa vedessä, osassa varsia oli jo siemeniä. Hän muisti lukeneensa, että tilli kartutti viisautta, erityisesti sen lisääntymiselimet viinissä liotettuina. Hän kaatoi valkoviiniä lasiin, ripotteli yhden huiskilon kaikki siemenet sekaan, heilutteli juomaa lusikalla, kun Oiva tuli yläkerrasta.

– Sukat vaihdettu.

Oiva nosteli housujensa lahkeita.

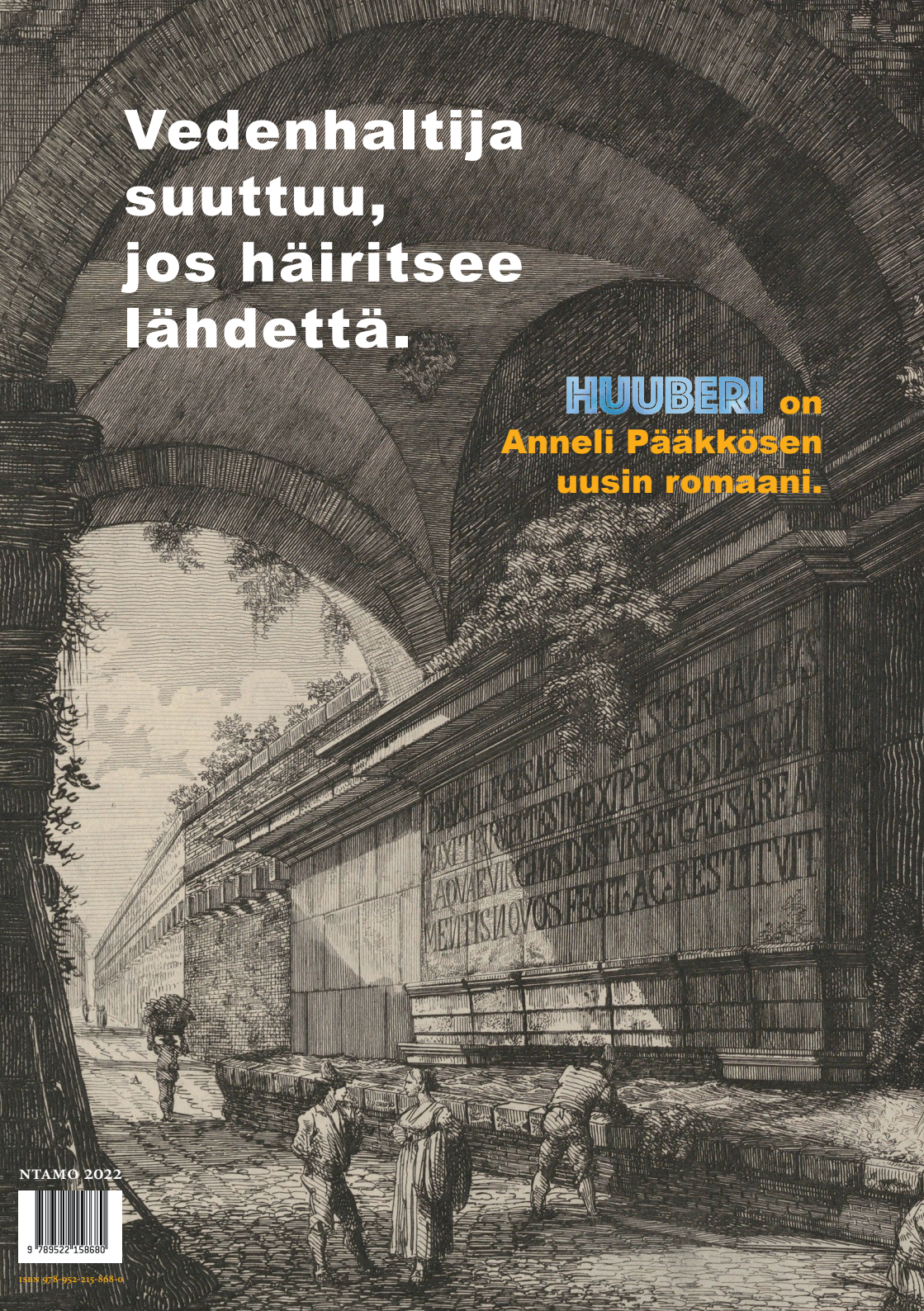
- Punaiset lempisukkasi, mies sanoi. – Mitä tuo on?
- Tilliviiniä.
- Oletko ihan viisas, huuberi sentään.
- Siksi juuri.

Oiva kohautti olkapäitään, nappasi jääkaapista oluen, katosi laiskanlinnaansa. Mirja katsoi hänen peräänsä, mies oli vetänyt kellertäväksi pinttynneen valkoisen paidan päälle takin. Ruskea vakosamettipuku, samaa väriä kuin parta, niskapituiset hiukset vedetty korvien taakse, punaiset sukat, ruskeat tennistossut, Oivan paraatiasu nuoresta asti.

Miehellä oli pienet ystävällisesti vilkkuvat silmät. Joku oli sanonut, että Oivalla oli Gogolin kasvot, paitsi että Gogolilla ei ollut partaa eikä Oivalla huumorintajua. Gogolin isä omisti ainakin neljäsataa sielua, Oiva oli saanut ainakin yhtä monen nuoren sielun vannomaan puhtaan veden nimeen.

Mirja veti henkeä. Kauan sitten kesän takertuessa ihoon, hän ja Oiva olivat löytäneet toisensa Kansallismuseon pihanurmikolta ryyppäämässä pullonsuusta tahmeanläämmentä omenaviiniä. Muisto hiipi jostain kuin metsän äänettömyys, joka ei koskaan ollut aivan äänetöntä. Oiva oli käärinyt samettitakkinsa heidän päänalusekseen, he olivat riisuneet kengät ja makasivat käsi kädessä nurmella.

Oivan ruskeat ja Mirjan vaaleanvihreät sandaalit lojuivat vierekkäin. Oiva kipristeli varpaitaan punaisten sukkien sisällä, kädet liikkuiivat toisissaan kuin ihoista olisi tullut yhteistä. Mirjan ruumis hamusi Oivan puoleen voimalla, joka murskasi sanat ja selitykset ja epäilyt. Auringon kirkkaus siirteli museon

**Vedenhaltija
suuttuu,
jos häiritsee
lähdettä.**

HUUBERI on
Anneli Pääkkösen
uusin romaani.

NTAMO 2022

9 789522 158680

1343 978-952-215-868-0